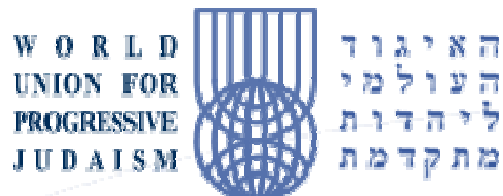

5772

Torah from Around the World

Sjabbat 4 augustus 2012 / 16 menachem-av 5772
Sidra Waëchanan, Devariem [Deuteronomium] 3:23-7:11
Tanach blz. 357-366
Haftara voor Sjabbat Nachamoe: Jesjaja 40:1-26
Tanach blz.865-867.

Commentaar: Rabbi Danny Burkeman
West London Synagogue, UK, en voormalig Netzer jeugdleider.

Vertaling: Rachel Reedijk
[Het Engelse origineel](#)

Hoewel ik geen speciale herinnering aan de gebeurtenis heb, vind ik het een mooi idee dat ik samen met alle joden uit alle generaties aan de Berg Sinai heb gestaan toen God ons de Tien Uitspraken gaf en dat wij allemaal getuige waren van Gods Openbaring. Door te stellen dat de Openbaring op Sinai een eigen ervaring is van elk van ons, verbinden wij onszelf met de gemeenschap die Gods wetten en voorschriften daadwerkelijk aanvaardde.

Het is niet onwaarschijnlijk dat deze Midrasj-gedachte ontstond vanuit de tekst in de sidra van deze week. Het boek Devariem is in wezen Mosjee's afscheidsspeech, die hij houdt staande aan de oever van de Jordaan, gericht aan het volk dat op het punt staat het Heilige Land binnen te trekken. Deze toespraak is tevens een geschiedenisles die terugblijkt op de afgelopen veertig jaar. In de tekst van deze week roept hij de Sinai-ervaring in herinnering, alhoewel hij hier spreekt over een plek die *Choreev* genoemd wordt (een mooi onderwerp voor een andere *Devar Tora*).

Terwijl hij de Israëlieten om zich heen heeft verzameld, verklaart Mosjee: “De Eeuwige, onze God, heeft bij de Choreev een verbond met ons gesloten. Niet met onze voorouders heeft hij dit verbond gesloten, maar met ons, zoals wij hier nu levend en wel bij elkaar zijn” (Dev. 5:2-3). Op het eerste gezicht is dat een redelijk uitgangspunt; het voorziet Mosjee van een toepasselijke

preambule voor het in herinnering brengen van de Tien Uitspraken. Het probleem is alleen dat het niet correspondeert met de feitelijke situatie.

De Israëlieten stonden aan de Sinai, respectievelijk de Choreev en God sprak daar inderdaad tegen ons. Maar, afgezien van de latere Midrasj, was dit niet dezelfde gemeenschap die nu aan de oever van de rivier de Jordaan stond. Nadat de verkenners een verkeerd beeld van het Beloofde Land hadden geschetst, besloot God: “Niemand van degenen die (...) de wonderen die ik in Egypte en in de woestijn heb verricht (...) zal het land zien dat Ik hun voorouders onder ede heb beloofd (Bemidbar 14: 22-23). In de sidra van vorige week (Devariem 1:35) verwees Mosjee nog naar deze gebeurtenis. De gemeenschap die op het punt stond Israël binnen te trekken was de volgende generatie; in het beste geval waren zij kinderen toen God zichzelf aan de Sinai openbaarde. Deze mensen behoorden beslist niet tot de generatie die in het openbaar de verklaring *naäsee wenisjma* – “wij zullen doen en we zullen luisteren” (Sjemot 24:3) had afgelegd.

Desondanks maakt Mosjee expliciet duidelijk dat het Verbond niet was gesloten met de vorige generatie, maar dat het een Verbond is “met ons, de levenden.” Enerzijds was dit een verklaring aan het volk dat *Èrèts Jisraëel* zou binnentrekken; zij hadden ook aan de Sinai gestaan en het Verbond met God gesloten. Maar het was óók een altijddurend statement dat door elke generatie opnieuw gehoord kon worden. Als wij, vandaag, Waëchanan lezen, horen ook wij van Mosjee dat het Verbond “ons, de levenden” betreft. Volgens de Midrasj hebben óók wij aan de Sinai gestaan en Gods Openbaring uit de eerste hand ontvangen. Ondanks dat we geen persoonlijke herinneringen aan deze gebeurtenis hebben, beschikken we over een “overgeërfde” herinnering: óók wij hebben het Verbond met God ondertekend.

De sidra van deze week lijkt halverwege een verhaal te beginnen, want als Mosjee begint te spreken lijkt het op een vervolg op iets wat eraan voorafging: “En ik heb de Eeuwige gesmeekt [*waëchanan*]: ‘Eeuwige God, U bent begonnen Uw dienaar Uw grootheid en kracht te tonen. Welke god in de hemel of op aarde kan Uw daden en Uw macht evenaren? Sta mij toch toe over te steken en dat goede land aan de overkant van de Jordaan te zien, die mooie bergen en de Libanon’” (Devariem 3:23-25).

De overgang van de voorgaande sidra naar deze lijkt met opzet zo gedaan, dat we nu meteen eraan worden herinnerd dat Mosjee zich niet bij ons zal voegen in het Beloofde Land. Hoewel hij ons uit de slavernij naar de vrijheid heeft geleid, zal Mosjee ons niet eeuwig blijven begeleiden. Wij moeten er op voorbereid zijn zelf verantwoordelijkheid te nemen voor ons eigen leven en voor het Verbond dat wij met God hebben gesloten. Wij kunnen dit doen omdat wij, zelfs als wij er geen herinnering aan hebben, aan de Sinai hebben gestaan. Het Verbond werd niet met verre voorouders gesloten maar met ons. Dit wetende, kunnen we samen optrekken naar het Beloofde Land.